

Stajere" izhaja vsaki petek, datiran z dnevom naslednje nedelje.

Naročnina velja za Avstro-Ogrsko: za celo leto 3 krome, za pol in tret leta razmerno; za Nemčijo stane za celo leto 5 kron, za Ameriko pa 6 kron; za drugo inozemstvo se računajo naročnino z ozirom na visokost poštnine. Naročnino je plačati na prej. Posamezne številke se prodajajo po 6 vin.

Uredništvo in upravnništvo se nahajata v Ptuj, gledališko posloplje štev. 3.

Stajere

Dopisi dobrodošli in se sprejemajo zastonj, ali rokopise se ne vrača. Uredniški zaključek je vsak torek zvečer.

Za oznanila uredništvo ni odgovorno. Cena oznanil (inserterov) je za celo stran K 64, za 1/2 strani K 32, za 1/4 strani K 16, za 1/8 strani K 8, za 1/16 strani K 4, za 1/32 strani K 2, za 1/64 strani K 1. — Pri večkratnem oznanilu se cena primerno zniža.

Štev. 21.

V Ptuj v nedeljo dne 24. maja 1908.

IX. letnik.

Črni oblaki.

Res, temni, črni oblaki se zbirajo na političnem obzorju, — huda ura se pripravlja in človek bi izgubil pogum, ko bi ne imel svetega prepričanja o nepremagljivosti resnice...

Klerikalizem v Avstriji se oborožuje in pripravlja strastne naskoke proti napredku. V obleki „zatirane vere“ nam stopa nasproti. Povedali smo in povedali so že drugi listi in povedali tudi visoki cerkveni dostojanstveniki, da nima politika z vero ničesar opraviti, da sta vera in klerikalstvo dva popolnoma ločena pojma! Vera ne more biti in tudi ni vprašanje moči, kajti ko bi to bila, zatajila bi prvi nauk krščanske ljubezni do bližnjega, postala bi podobna islamu, kateremu je dal Mahomet nalogo, razširjevati se s ognjem in mečem. Vera ne more biti spojena s posvetnimi zadevami, kajti kako bi se mogli predstavljati, da se Bog briga za programe političnih strank, za Benkovičeve govore ali pa za „Gospodarjere“ članke. Ne, vsak poizkus, združiti vero s posvetnimi malenkostmi je bogokletstvo najhujše vrste. Ali ni sramotenje vere, ako se moli k nebeskemu očetu, da bi bil ta ali oni, moralno in versko morda propali človek za poslanca izvoljen? Ali ni naravnost protiverak, ako se pisari, da je volilni listek „ključ za nebesa“? Ali ni bogokletstvo, ako se nam pridiguje, da pridejo le tisti v nebesa, ki se naročajo na klerikalne liste? ... Ne in tisočkrat ne: vera nima in ne sme imeti ničesar za opraviti s posvetnimi stvarmi, — in ravno tako bi se služabniki vere ne smeli vtikati v posvetne stvari. Stari duhovniki, ki počivajo danes že v grobeh, so priznavali to resnico in živeli so le sv. evangeliju. Danes pa je vse drugače...

Vse drugače... Klerikalizem je bojna organizacija one duhovščine, ki hoče uresničiti brez ozira na vero svojo posvetno moč. Imela jo je že enkrat. Saj so bili časi, ko je držala duhovščina svojo nogo na tilniku kraljev, — ko je romal cesar Henrik IV. v Kanosu in prosil papeža odpuščanja, — ko je imel rimski škof i posvetno državo in posvetno vojsko in posvetne davke, ko je na komando duhovščine izbruhnila 30 letna vojna in spremenila vso srednjo Evropo v veliko pokopališče, — ko je tisočero ljudi izdihnilo svojo dušo na bojnem polju „križarskih vojev“, ja, ko se je celo otroke sililo v take vojske... Bili so taki časi, ko je delovala z moralnimi in mučnimi svojimi orodji „sveta inkvizicija“, — ko je bilo tisočero nesrečnih ljudi mučenih in živo sezganih, — ko je moral učenjak Galileo Galilej prekljicati svoje nauke pred nevednimi menihi, — ko so izdihnilo Giordano Bruno, Savoranola, Jan Hus in drugi na plamteči grmadi... Bili so časi, ko se je „odpuške“ prodajalo kakor danes kos „cajga“ in ko je moralo ljudstvo poljubovati kos oslovskega repa...

Kdo bi zamogel te zgodovinske čase tajiti? Bili so taki časi in pomenili so posvetno moč duhovščine. In za to posvetno moč, nikdar pa ne za vero, se gre i naši sedanj politikajoči duhovščini.

Klerikalstvo se giblje z vedno novimi močmi i zaslobo ima v prvi vrsti med ostanki avstrijskega plemstva, med baroni, knezi in grofi, med Thuni, Moracyi, Lichtensteini. Kakor v srednjem veku stiskata si i dandanes plemenitaž in pop roko za borbo proti kmetu in meščanu. To nam dokazujejo zadnji politični dogodki.

Kaj se godi? Na visoki šoli v Innsbuku je podučeval pravni profesor Wahrmond. Klerikalce grozno jezi, da dela ta učenjak svojemu imenu Wahrmond (resnična usta) vso čast. In zato so vzprizorili grozovito gonjo. Papežev nuncij na Dunaju si je prilastil pravico, komandirati avstrijski vladi. Potem so prišli zaspani grofički v muzeju naše gosposke zbornice in pozabili na trenutek na svoje konje in lovške pse ter pričeli kričati s hripavim glasom proti Wahrmondu. Ali treznost je zmagala, celi svet se je naš državi smejal, in grofički so se zopet o svojih lovski pseh pogovarjali. Mislijo se je splošno, da bude zdaj mir, ko pride nakrat iz Gradca vznemirjajoča vest. Poleg par tisoč svobodomiselnih dijakov v Gradcu je tudi par fantičev, združenih v društvu „Carolina“, ki so klerikalci in hočejo svoje čepice in sabljice nositi. In zaradi tega tucata nezrelih fantičev se je vnel boj, v katerem se trese cela država. Klerikalci, v prvi vrsti njih poslanec Hsagenhofer, so namreč preteklo soboto poklicali kakih 200 neizobraženih kmetov in hlapcev, jih napojili in oborožili s poleni in jih gnali pred univerzo, da bi si s silo pridobili vstop. Prišlo je do divjega pretepa med študenti in klerikalci, dokler niso prvi odbili ta nečuvani sirovi napad. Policija je morala z golimi sabljami napraviti red. Zdaj pomislimo: ti opijanjeni klerikalni kmetje so mislili, da se gre za „vero“, medtem ko se je šlo le za čepice in sabljice nezrelih pobov. Zdaj bodo kmetje za meseca v ječo romali, tepeni so bili, zasramovani, — voditelji, hagenhoferska banda pa se greje v solncu svoje slave... Istotaki dogodki so se zgodili v Innsbuku, kjer so klerikalci zasedili univerzo in preprečili poudk. In značilno je to: med prvimi rogovileži so bili „duhovniki ljubezni“, oni so zastopali „krščanstvo“ s polenom v roki, oni so metali „katolištvo“ v obliki kamenja nasprotnikom na glavo, oni so hujakali nevedne tepce v nesrečo... Ne lažite torej, potomci inkvizitorjev, — gre se edino za posvetno nadvlado politikajočega farštva!

Temni oblaki se zbirajo na nebu... Klerikalstvo se ne straši niti revolucije, da doseže svoj namen. Kakor so pridigovali svoj čas jezuviti kraljevski umor, tako se pridiguje danes potrebo preliivanja krvi... Spominjamo se neke lepe slike: na polju divja boj, meči so goli, puške pokajo, mrličji leže na tleh in v ozadju vidimo duhovnika-voditelja v tem groznem mearjenju; v opredju pa se prikaže Kristus, bala postava z očmi svete ljubezni, ki dviga roke in izpregovori besedo: Ljubite se med seboj, kakor sem vas jaz ljubil...

Klerikalci so obesili ljubezen na vislice, — po krvi hrepenijo njih vladoželjna srca... Združujmo vse napredne moči za odpor

in dokažimo, da smo sinovi 20. stoletja!

Politični pregled.

Vojaska vprašanja v zbornici. Pretečeni teden je bila naša vlada v hudih škripcih. Komaj in komaj se ji je posrečilo, pridobiti dva glasova večine za predlog posl. Kolowrat, ki je zahteval zvišanje števila rekrutov za 4 700 mož. Ko bi le še dva poslance ne glasovala za ta predlog, bi padel v vodo. Da je večina poslancev vladi to ljubav storila, je posledica tega, da je vlada obljubila: 1) da odpade domobranska orožna vaja (Landwehrwaffenübung); 2) da se zviša predčasni odpust domobrancev od 200 na 700 mož na leto; 3) da se bude kmetijske potrebščine domobrambe krilo po kmetijskih zadrugah; 4) da se odkaže kmetom kobile za plemske namene. — Malo smo dobili, pa vendar vsaj nekaj. Nazadnje je vlada tudi še obljubila podporo za družine rezervistov. Število novincev se je torej zvišalo za 4 700 mož, ali vsako leto ne bude delalo 4 400 mož domobranske orožne vaje. Važna je tudi stvar s plemskimi kobilami. Po vladni obljubi bodo dobivali kmetje materne kobile iz državnih hlevov, za katere bodo dobivali tudi skenzi 6 let plačilo. Krili bodo te kobile tudi državni žrebci in kmetje imajo le žrebeta državi proti plačilu odstopiti. Po 6 letih vzame država zopet kobile; ako pa niso več rabljive, ostanejo last posestnika.

Krvavi izgredi v Pragi. Češki radikalci so čutili zopet potrebo, pokazati vso svojo surovost. 18. t. obdržali so v Pragi shod, na katerem sta govorila znana hujškača Baxa in Kloufac. Nahnjskani udeleženci so šli potem k poštneemu ravnateljstvu ter nemškem gledišču ter pričeli svoje delo s kamenji in poleni. Policija so s kamenji in revolverji napadli. Končno je policija z golimi sabljami razgrajče razguala. Preje pa so ti nahnjskani podivjanji napadli še samega scc. dem. poslance Sveceny in ga pretepli. Zato so socialisti drugi dan v državni zbornici grozni kraval naredili. Paovke so letale semtertja in končno so skočili češki scc. dem. poslanci k Kloufaču, kakor da bi ga hoteli oklofutati. Kloufač je potegnul nož. Mirnejši poslanci so končno ostavili škandale. Zdaj šele vidimo, kakšni so ti „brati Čehi“, o katerih nam pojejo prvaki tako lepe pesni. Drugič pa vidimo, zakaj se plačuje gotove „poslance“... Metljo sem, da pomedemo državno zbornico!

Jubilej agrarne centrale. Znano središče avstrijskega kmetijstva, agrarna centrala na Dunaju, obhajala je 7. t. m. svojo 10 letnico. Pri tej priložnosti obdržala je slavnostni shod pod predsedstvom kneza Auersperga. O položaju kmetijstva je poročal nevstrašljivi glavni referent vitez Hohenblum, kateri je bil tudi za svoje zasluge imenovan častnim predsednikom.

Novo artiljerijske brigade. Cesar je naročil ustanovitev petero brigad tridnjavske artiljerije na Dunaju, v Krakovi, Trientu, Poli in Kataru.

Starostna preskrba na Angleškem. Angleški parlament je sprejel postavo, po kateri dobi vsakdo, katerega dohodki ne presegajo 520 mar-

kov, od 70. leta naprej tedenske rente 5 markov. Zakonska dvojica, ki ne zasluži čez 780 markov, dobi 7½ markov. Ta postava ima gotovo še napake. Ali začetek poštenega zavarovanja ostarelega ljudstva je gotovo. Pri nas na Avstrijskem nimajo poslanci časa, da bi se s takimi zadevami pečali; morajo se pripraviti za češke pisarje . . .

Vbogi car batjuška! Iz Carskeje Sela se poroča, da so vjeli tam neko deklico. Našli so pri nje mnogo pisem. Deklica je imela namen, razstreliti carjev vlak v zrak. Zdaj tudi že višji uradniki niso varni. V Sebastopolu so zaprli mestnega glavarja zaradi revolucijskih stvari. . .

Dopisi.

V Mezgovcih. Dragi „Stajerc“! Ker te že tako željno pričakujemo da zremo kaj se godi po širnem svetu, toraj te prosimo za mali pristor. Treba je povedati, kako nam je gospodaril naš stari rihtar ali predstojnik, to je Brendič Jaka in tudi celi stari odbor. Sedaj je temu konec, ker smo si zvolili novega; pa žalibog da mu je čisto pedoben po dejanju in ne bo veliko bolje; malo še bomo potrpeali, pa če nam kri zavre, si bo pač sam kriv. Dragi „Stajerc“ ti si že naše možakarje enkrat dobro pokrtačil in tedaj so se zvižali in jezili kakor kedar dregne v sršenovo gnezdo; seve so bili grozno „pravilni“, pa mi se nismo dali jim zapeljati, ker poznamo stari pregovor ki ga je božji sin učil: Izderi popred bruno iz svojega očesa potem šele pezdir iz očesa svojega brata. Sedaj pa poslušajte: Naši očetje so delali red po drugih občinah, sami pa so hodili do paza po blati in so drugim občinam račune križali, sami so pa v svoji občini grozno zavozili. Ko to zvejo nekateri posestniki, kako se z občinskimi denarjem ravna, so povabili gospoda iz Gradca na obisk. Pa Vi gospod urednik, si mislite, da so prišli gospod iz Gradca na koncert ali na veselico? To ni bila veselica in tudi koncert ne, pač pri gosp. Brendiču strahanski polom; samo Jaka tega ni opazil, ker je bil strašansko pijan, tako da so ga morali vedno drugi opominjati: tu je danes preiskava občinskih računov! Sedaj pa bi vi vsi, ki vam je blagor za občino, radi zvedeli, kako je iztekla ta preiskava. Malo potrpe, vse pride na sonce! Govori se da ni bilo vse v redu, ker je baje manjkalo 1521 kron denarja. Tako govorijo ljudje in preiskava bode dognala, koliko resnice je na tej govorici. Sedaj pa z Bogom, Vi gospod urednik in Vi vsi čitatelji tega cenjenega lista. Na svidenje prihodnjic, ker vam še imam mnogo poročati, če se naši „očetje“ ne bodo poboljšali.

Legen pri Slovenjgradcu. Na belo nedeljo se je res vršila veselica smarakega bralnega društva v krčmi J. Rotovnika. Kakor se sliši se je dobro obnesla, že skoro prenatantno. Tisti, ki je bil med igralci največji gospod, se je hotel po igri še z nožem igrati, ker pa ni bilo k njemu enakega človeka, je vrgel nož med ženske s tako močjo, da bi bil globoko ranil F. Strmčnikovo ženo in naravnost v prse, ko bi ne bilo kupice ravno pred njo; ta se je odbila in nož se je započel v mizo. In ta je tisti Poldar, ki pod robam cepe nosi! O Robičevih redovnikih se bode še več izvedelo, zakaj in kako, vejo dobro šmičklavski kmeti, da Robič še trave ne pozna . . .

Rajhenburg. Dragi „Stajerc“! Naznanim Ti, da smo imeli pri nas letos sv. misijon; imeli smo zmiraj natlačeno cerkev ljudi. Tudi č. g. misijonarji so precej lepo nas podučevali. Ali nekaj je pa le moralo biti po receptu g. župnika Cerjaka, ker on je hud sovražnik „Stajerca“. Zakaj ni g. misijonar reknel, da so bralci „Slov. Gospodarja“ največji nečistniki? Zakaj je on to na ljubelega „Stajerca“ dejal? G. župnik, mi bralci „Stajerca“ Vas vprašamo: za koliko tisoč kron ste pa bili vi že porok za nečista dejanja bralcev „Stajerca“? Prosimo odgovora, ako ga pa ne dobimo, odgovorimo mi. Tudi Vaše razbito ogledalo vam želimo celo in nepoškodovano vrniti. Saj vete, g. župnik, da je „Stajerc“ vaše ogledalo ki se bojuje v njem ogledati kakor pav, ki ima lepo perje pa črne noge in kadar jih zagleda močno zavpije . . . Za danes zadosti, pogovorimo se pa še drugokrat naprej!

Več bralcev „Stajerca“.

St. Peter nad medv. selom. Dragi „Stajerc“! Gotovo se ti že čudno zdi, da je Šenpeter tako

potihnil. Čeravno se je že mnogo interesantnega zgodilo vendar mi ni delo pripuščalo poročati. Sedaj pa zopet na noge! Hočem ti povedati o naših starih in mladih devicah. Dve od teh „Marijinih devic“ so se nespodobno vedli, zlasti se ena posebno odlikuje po svoji lahkotnosti. Da bi vedel Franček, kako čast mu delajo te device, povedala mu je neka gospa, kaj se je zgodilo neki večer s to punčko. Seveda je bil Franček Gomilšek ves prestrašen in ji je obljubil, da jo bode takoj izbrisal. Ker so se pa te device grozile, da če jih zbrise si naroče takoj „Narodni list“ se je fante zbal in jih je še pustil v „Marijini družbi“. No, to se pravi obljubo izpolnjevati — to so lepe „Marijine hčere“! Če se bojo vse dekleta te družbe tako obnašale, potem bomo pa skoraj v Sodomi in Gomori —? Vas pa gospod župnik opozorimo, da ne sprejmete takih za družabnice, ali jih pa lepše učite.

Iz Črešnic pri Vojniku. Kakor si bivši župnik Ogrizek na 9 navedenih pik od 10. maja t. l. v „Stajercu“ ne upa in ne more več popravkov kovati, ker ve, da maršira njegova zvižaja v koš, ali pa se mu resnica še jasneje dokaže, tako tudi naslednjemu dopisu menda ne bo več veselja imel, se ustavlja in se še globeje v blato zakopat. Prodaj je namreč svoj čas še župnik v Črešnicah nekemu nemškemu Celjanu nekaj farovške zemlje za okoli 200 kron. Ta kupec je denar naenkrat položil, a Ogrizek pa se pri svoji priležnosti ni najmanje potrudil, da bi se bila pogodba prodaje in kupčije napravila. Kupec zemlje je od Ogrizeka to listino vedno zahteval, a zvit Ogrizek je imel vse polno izgovorov, med drugimi tudi, da še od Maribora ni prišel odgovor nazaj; potemtakem bi pač moral opominjati. Resnica pa je le, da je on vedno odlagal, da je bil svojevolen in nereden, ker se je raje s posvetno politiko ukvarjal, družini za hrbtom stal in situoval, povsodi svoj neredni nos vtikal, nego da bi bil svojo dolžnost storil. In kakor to, je še tudi druge reči v neredu pustil in hitel kakor blisk in strela v Dramlje, ko hitro je dotični dekret prejel. Sedaj mora še le njegov g. naslednik zavlačeno stvar urrejevati; spomin na Ogrizeka je vedno bolj črn. Lahko bi se pripetilo, da bi kupec v tem času nenadoma postal ali nagle smrti umrl; bi-li ta kupčija potem še obveljala in ne zapala! — To je nerazumljivo od tega čudaka Ogrizeka, kateri kar strepeče ako le nemško besedo zasliši, in z nikomur nemški občevati neče; o kako rad pa sprejme od vsakega Nemca preljudi denar, kakor je tudi rečenemu Nemcu-Celjanu celo nekaj farovške zemlje prodal; da je le denar od njega dobil spodi. Minulo je še le komaj dve leti, in že se izpolnjuje, kar se je v njemu prorokovalo, da se še bo rad na Črešnice oziral, pri kojih je samovlastno nastopal, in vse ga je moralo kakor domišljnjčega Boga brezpogojno poslušati in se mu vклонiti!! Kakor se je z neposnim veseljem in hitrostjo od potrpežljivih in mu vdanih Črešnicanov brez vsakega slovesa ločil, tako hitro in naoprotno zadel je ob trdo skalo, to je na zavedne, probujene napredujoče moške, katerim gre čast za lepi izgled. Svoj čas je tožil tudi nekega Nemca, ker mu ta ni hotel zberce dati, a Ogrizek je navrh še kazni plačal, ker pritožbe ni kolekoval. Minulo. —

Sv. Barbara v Halozah. Prilicavemu dopisniku, ki nas napada v „našem Domu“ in „Slov. Gospodarju“, odgovarjamo s sledečimi vprašanji: 1. Zakaj nosi na stran glavo? Navzgor obrnjenemu ušesu hoče dati priliko, da se mu osmadi ven gledajoča slama, na navzdol obrnjeno pa poslušaj, kako trava raste. — 2. Zakaj se je dal pred kratkim ostrici? Zapazil je sam, da njegove pesmi ne zmorejo nič pametnega, in so toraj njegovi pesniški „umotvori“ sama pristna neumnost. — 3. Zakaj udriha po učitelstvu? Ker isto ne mara poljubovati njegovih rok in klanjati se mu: to zadajo pa radi postavice itak ni mogoče, kakor če bi počepnil, kar pa je zelo nedostojno. Opazil pa je tudi, da je učitelstvo pri ljudstvu vedno v večjem spoštovanju, ker mu ni treba o vsaki priliki dolžnostnega dela masno plačevati in desetine dajati. — 4. Zakaj črti bralno društvo? a) Ker ima same Mohorjeve knjige, ki ne pišejo takih reči kakor „Tisoč in ena noč“. b) Ker ima dobro izvežbani pevski zbor, ki je mnogokrat ob

velikih praznikih povečal cerkveno svečano. c) Ker ima mlade in stare izurjene tamburke, katere so škof že dvakrat z veseljem poslušal in ne morejo vstopiti v njegovo zmedeno in poneumnovalno društvo. — 5. Zakaj puje hramilnico s posešilnico? Ker misli da je taka kakor njegov vedno suh in nikdar siti žep, da mu radi tega ni mogoče posoditi niti vinarja. Nima toraj zaupanja, da bi za njega kupovali take gorice, ki jih sam ne more plačati in jih ne potrebuje. — 6. Zakaj se zaletava še celo v pletarno? — Gotovo so mu zabranili, da bi se prišel učiti košev plest, kar bo seveda jako potrebno, ko ga pošljejo kam na Pohorje kose pasti. — 7. Zakaj blazni o „Stajercijancih“? — Ker misli, da je že vsak radovednež njegovo pohvale v častnem ptojskem listu — narodnik in dopisnik. Ali prismoda ga bere sam najrajši, sicer bi ne vedel kaj je v njem. — 8. Zakaj govori vedno o nekem kolezu in motorju? — Ker ga zna sam jahati kod brencelj španske muho, mu je žal, da si ga pri silno suhem žepu ne more kupiti, pač pa si ga zna z lažjo izposoditi in pokvarjenega nazaj prinesiti. Še bolj bi menda njemu ugajal motor, da bi preje prijahal do svojih slaboumnih bratcev, da jih nabujeka zoper odkritosrčne in brezplačne prijatelje knetskega ljudstva? — 9. Zakaj se meša v gospodarske stvari? — Prišel bi namreč rad, ko mu zopet zrastejo slavni pesniški kodri za strašilo ali v koruzo, v gorico seveda radi majhne postave pa ališij najbolje na črešnico. 10. Zakaj se meša v trgovaške stvari? Gotovo bi rad dal iz pol vagona moke, ki jo je naročil za Slatinčane, sam skuhati žgance, da bi se njegova postava nekoliko omogotila. 11. Zakaj zagovarja šnopsarijo, ob enem pa ima ljudi za šnopsarje? Ko je imel Pišek shod pri Sv. Barbari je namreč povedal, da ravno ni posebni prijatelj „fuzelna“ — toraj samo prijatelj — prava domača pa nam neki kakor baje vsakemu dobro tekne. Dovoli je toraj tudi, da se je na komisijaki mizi fuzel srkal. Ta palček stal pa je sam na istem mestu kjer je natakalo in toraj hoče vse krivdo vreti na „šnopsarja“ v kotu. — 12. Zakaj hodi razoglar? — Ne pobira rad namreč kape, če mu pade na tla in če bi mu kdo s pošteno klofuto klobuk izbil, bi ga itak pustil na cesti in šel brez njega dalje. — 13. Zakaj si je kupil gorico? Dobro ve namreč, da bode v jeseni zbirca precej zbirčna, ker bo jo pobiral le pri „zvezarjih“ in ti so pa precej trdi, tedaj malo, mokrrega in slabo cvenka. Zato lahko se daj v redu draži ljudstvu, dela prepri in sovraštvo. Saj se pravi:

Zbero si palčka

Pa on je skakavček

Na tihoma leta prilizjen hinavček

Povsod se potika in vneema prepri

Da kmalu izginil pri Barbari je ljubljeni mir

Pa kmalu oglasi se množina ljudi:

Pober se pritlikavec hitro ti!

Miroljuček.

Dobje pri Planini. Župnik Vurkelc imenuje tiste moške, ki se pri volitvi niso hoteli obešati na njegove hlače — sodrga. Mi pa pravimo, da so tisti večja sodrga, ki svoje moštvo prodajajo za frakelc šnopsa. Brez šnopsa pa župnik Vurkelc nič ne napravi. Ženske je imenoval s prižnice strišne žabe. Da župnik ne zna drugače govoriti kakor v grdih besedah to že davno vemo. V Dobjem se lepših manir ni mogel naučiti, ker se boji iti med izobražene ljudi, v Gornjem gradu pa ni imel časa, ker je imel preveč opravila z Mar. devicami. Mi vprašamo Vurkelca zakaj ni tožil časnika „Deutsche Wacht“, ki je pisal, da je kaplan Vurkelc lazil v Gornjem gradu po noči k dekletom, da so ga fantje iz neke hiše napodili, a skrili se jim je v drvarnico. Da je bilo to v časniku, je Vurkelc dobro vedel, ker se je sam izdal. — Povedal je tudi s prižnice, zakaj v Dobjem ne bo birme. Pravil je, da zaradi slabih časnikov, ki škofa sramotijo in raztrganih bander. Zdaj pa vprašamo Vurkelca, zakaj pa ne bo birme v Jurklostru, v Zgorju, na Prevorju itd. Kaj so pa tam ljudje škofu storili, da dobro morali iti v Št. Vid, na Pilštanj ali na Planino k birmi. Ker gospoda knezoškofa noga boli, zato ne morejo iti v vsako faro, a ta nesramni Vurkelc laže in plavša s prižnice, kakor mašetar. Brez grdih besed in laži misli, da nič ne opravi. Ta